

киятъ, че който се бои отъ вълцитѣ, той не ходи въ гората. Споредъ мене, трѣбва непрѣменно да се иде!

Малкиятъ братъ отишълъ, а стариятъ останалъ.

Малкиятъ братъ още отъ далечъ видѣлъ рѣката, отишелъ доста рано при нея, прѣшлувалъ я и стигналъ на другия брѣгъ. Той видѣлъ тамъ на близу двѣ мечета и мечката, която спѣла. Тогава полека ги издебналъ и грабналъ малкиятъ мечета. Бѣгалъ той възъ гората безъ да се обърне назадъ поне единъ пѣтъ, и така доближилъ една голѣма кѣща. Насрѣща му излѣзли много хора, които вѣрвѣли съ една царска кола.

Тѣ го завѣли въ кѣщата и го направили свой царь.

Малкиятъ братъ царувалъ тъкмо петъ години. На шестата година той билъ нападнатъ отъ другъ по-силенъ царь, който му прѣвзелъ града и го изпѣдилъ.

Тръгналъ тогава малкиятъ братъ пакъ да пѣтува. Той намѣрилъ по-голѣмиятъ си братъ въ едно село, дѣто живѣлъ доста добрѣ. Двамата братя почнали да разказватъ единъ на други миналия си животъ.

— Видѣ ли, братко, довѣршилъ стария братъ, каквото ти казахъ това излѣзе! . . .

Азъ до сега си живѣхъ тихо и много добрѣ, а ти, макаръ че бѣше царь, но затова много по вече си прѣтѣглилъ!

— Азъ не скърбя, отговорилъ по малкиятъ, че тогава съмъ отишълъ въ гората. Макаръ че сега ми е мъчно за царския прѣстолъ, но пакъ едно ме утѣшава: всички хора, надъ които ца-